

**Az ítélet a 10. sorszámú Kijavító végzéssel kijavítva és együtt érvényes.
város, 2022.09.13.**

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.031/2022/6.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Csetneki Ügyvédi Iroda (Cím9, ügyintéző: dr. Csetneki Attila ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a Dr. Sziller Linda Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe ügyintéző: dr. Sziller Linda ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése, jogkövetkezményei iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2.M.70.298/2020/41. számú ítélete ellen az alperes által 43. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 780.000 (hétsháznyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. december 2-án kelt 2.M.70.298/2020/41. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 9.000.000 forint kártérítést elmaradt jövedelem körében, 750.000 forint végkielégítést,

valamint ezek kamatait és 505.000 forint + áfa perköltséget, továbbá 540.000 forint eljárási illetéket az állam javára.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2015. április 27-én létesített munkaviszonyt az alperessel területi értékesítési vezető munkakörre. A felperes munkaköri feladatait a munkaköri leírása szabályozta, melyben rögzítésre került, hogy a felperes az alperesi szabályzatrendszer (tudásbázis) szerinti jogokkal és hatáskörrel rendelkezett. A TL (tradeline) dokumentum szerint a felperes munkakörének célja a területén lévő kirendeltségek működésének szabályos, hatékony, kiszámítható és pontos működésének és az ahhoz szükséges feltételeknek a biztosítása a kirendeltség számára a forgalmi tervek elérése érdekében.

[3] 2017. február 24-én az alperes nevében felettes e-mailben tájékoztatást adott arról, hogy a munkaszerződés módosításával versenytilalmi megállapodás kerül bevezetésre, annak ellentételezését az eddigi prémiumként kifizetett összeg veszi át. Ennek megfelelően a felek a munkaszerződést 2017. március 6-án kiegészítették. Rögzítették a tilalmazott magatartást, a korlátozás időtartamát és azt, hogy e kötelezettségvállalás ellenértékeként a munkáltató a munkaviszony fennállása alatt – előre – ellenértéket fizet. Ezt a havi 750.000 forint távolléti díjon felül további bruttó 200.000 forintban vállalta az alperes.

[4] 2016. június 6-án 9 óra 12 perckor Tanú elküldte az érintetteknek, köztük a felperesnek is e-mailben a 2016. IV. negyedévre vonatkozó terveket, elvárásokat. Ebben rögzítette, hogy „minden kirendeltségnek el kell érnie egy minimumot ezen a területen, ami 2,5 millió forint/fő/hó, mellyel biztosítja azt, hogy a működését, annak költségeit önállóan is tudja fedezni és nem olyan veszteséggel üzemel, amely veszélyezteti a cég eredményességét. Ez a minimum a kislétszámú, kis területet kiszolgáló kirendeltségekre vonatkozik, így értelemszerűen mindenkinek továbbra is a 4 millió forint/fő/hó a cél. Jelenleg az alábbi kirendeltségek teljesítenek az elvárt minimum alatt.: Nekik 2016. IV. negyedévében el kell érni a 2,5 millió forint/fő/hó-t ... 1044 alperes neve vidék1”.

[5] Az alperes a területi értékesítési vezetők részére havonta tartott értekezlet a területi értékesítési vezetőknek. Ezeken a jelenlévők Tanú országos értékesítési vezetővel és tanú4 kereskedelmi igazgatóval részletesen megtárgyalták a forgalmi mutatókat és a létszámhatékonyságot, láthatták, ismerték egymás eredményeit, valamint azt értékelték is a munkáltató képviselőivel. A megbeszélésekhez az előző hónap végén az érintett hónap adatait a területi értékesítési vezetők szolgáltatták.

[6] 2017 áprilisában a felperes 3 fővel javasolta az vidék1-i kirendeltség létszámának megemelését Tanúhoz írt levelében, ennek eredményeként elérhetőnek tartotta az elvárt létszámhatékonyságot. A javaslatot az alperes jóváhagyta, a konkrét személyek kiválasztását és felvételét a felperesre bízta. Ezzel az vidék1-i kirendeltség engedélyezett

létszáma 18 főre módosult. A tényleges létszám a kirendeltségen 2018 januárban és februárban 17 fő, márciusban 16 fő, áprilisban és májusban 16 fő, júniusban 17 fő volt.

[7] 2017. év végén és 2018. január-február hónapban a kirendeltségvezetőknek kötelező volt a kirendeltségek állományából a városi logisztikai központhoz segítségképpen munkavállalókat biztosítani. Tanú 2017. 47. hetére minden területről minimum 4 főt, a 48. hétre minimum 8 főt, a 49. hétre minimum 11 főt kért. A felperes elsősorban a földrajzi közelség alapján a területén lévő legközelebbi vidék1-i kirendeltségről küldött munkavállalókat városre.

[8] 2018. április 30. napjával az alperes vidék2-n új kirendeltséget nyitott. Ettől az időponttól a vonzáskörzetbe tartozó vevők erről a kirendeltségről tudtak közvetlenül alkatrészt rendelni, és a kiszállítás is innen indult vidék3 helyett. A nyitással összefüggésben a felperes felelőssége volt az alperes rendszerében az ún. „kiszállítói körök” átállítása. A beállításra és az ellenőrzésére az alperes tudásbázisa tartalmazott részletes leírást. A kiszállítói körök módosításakor a telephely módosításra kétféle lehetőség volt: vagy a felperes saját maga állítja át a vidék3i kiinduló állomást vidék2ra az érintett vevőknél, vagy az alperes informatikai alkalmazottainak ír erre vonatkozó utasítást és ők teszik ezt meg. A felperes az utóbbit választotta és 2018. április 26-án 16 óra 50 perckor küldött az informatikának levelet. Ebben kérte, hogy a mellékletében található városokat, városrészeket helyezték át a kiszállítói körökben a 1142 vidék2i nyitó kirendeltséghez és kiszolgáló kirendeltségnek vidék2t állítsák be. Az informatika ezt a feladatot csak részben végezte el helyesen, ugyanis voltak olyan vevők, amelyek továbbra is a vidék3i telephelyhez tartoztak. Erre a hiányosságra a május 11-én tartott aktuális havi értekezleten derült fény. Az értekezleten a vezetők ránéztek a rendszerre és azt tapasztalták, hogy a „kiszállítási beállítások nem jók, vidék2 városrészei még mindig a alperes neve vidék3hoz vannak rendelve, emiatt rossz kiszállítás és a vevők nem kapnak árut, ezt módosítani kell”, melyet az értekezleten közöltek is felperessel. A felperes a módosítást a következő munkanapon, május 14-én végrehajtotta. A kirendeltség április 30-i megnyitása és az átállítás, vagyis május 14-e között naponta, a reggeli órákban egy kiszállítói kör indult vidék3ról a vidék2i vevők által rendelt alkatrészekkel.

[9] Az alperes 2018. június 18-án felmondással megszüntette felperes munkaviszonyát. Az indoklás szerint felperes, mint területi értékesítési vezető „kötelességeinek nem tett eleget és anyagi-, illetve gazdasági kárt okozott többek között alperes neve vidék1 kirendeltség esetében, ahová 2017.04. hónapban a dolgozói létszám emelését igényelte arra hivatkozva, hogy + 3 fővel olyan többlet forgalmat fog elérni a kirendeltségen, amivel 1 éven belül növelni tudja a kirendeltség egyik legfontosabb mutatószámát a létszámhatékonyságot. A létszámfeltöltést követően 1 év elteltével sem tudta ezeket az eredményeket elérni (2018.05. hónapban alperes neve vidék1 létszámhatékonysága 2,7 millió Ft/fő/hó, ami az elvárt 4 millió Ft/fő/hó-tól jelentősen – több mint 30 %-kal – elmarad). Ezáltal a megnövekedett bérköltséget alperes neve vidék1 kirendeltség nem tudja kitermelni, aminek következtében a kirendeltségen dolgozók munkaviszonya is veszélybe került. A kirendeltség létszámának és mutatószámainak felülvizsgálata az Ön felelősségi körébe tartozik, annak felülvizsgálata és korrekciójának elvégzése nem történt meg, amivel az ott dolgozók munkaviszonyát a kirendeltség gazdaságos működését is veszélybe sodorta. A alperes neve vidék2 kirendeltség megnyitását (nyitás 2018.04.30.) követően több napon

keresztül nem került beállításra a kirendeltség által kiszolgált partnerek (szervízek, viszonteladók, stb.) kiszállítási rendje, aminek következtében gyengébb, illetve rosszabb szolgáltatást kaptak a partnerek az alperes neve-től, mint versenytársaitól. Mivel ezt elmulasztotta, ezzel veszélyeztette a cég piaci megítélését és anyagi kárt okozott, mivel az eltelt időszak alatt ezek a partnerek, a versenytárs pontosabb, megbízhatóbb szolgáltatását vették igénybe, nem az alperes neve-től vásároltak. A fenti események tükrében visszatérő, hanyag munkáltatója számára gazdasági károk kockázatát rejtő munkavégzése nyomán az Ön személyét illetően a munkáltató részéről bizalomvesztés következett be”.

[10] Az elsőfokú bíróság a felmondás jogellenessége körében előterjesztett kereseti kérelem jogalapját alaposnak találta a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 66. § (1) és (2) bekezdése alapján.

[11] Megállapította, hogy a felmondás világos indokolást tartalmaz. A munkáltató az Mt. 52. § (1) bekezdésére utalva két pontba szedte a munkaköri kötelezettségek megszegését. Ezekből egyértelműen megállapítható volt, hogy az vidék1-i kirendeltség vonatkozásában azt kifogásolta a munkáltató, hogy plusz 3 fővel sem ért el megfelelő létszámhatékonyssági mutatót és ezzel veszélyeztette az vidék1-i dolgozók munkaviszonyát és a kirendeltség gazdaságos működését is veszélybe sodorta. A vidék2-i kirendeltség kapcsán szintén világosan kitűnik a munkáltató álláspontja, miszerint az ehhez a kirendeltséghez tartozó partnerek kiszállási rendjét nem módosította, ami rosszabb szolgáltatást eredményezett és veszélyeztette a cég piaci megítélését, anyagi kárt okozva. Ezen események következtében a munkáltató részéről bizalomvesztés következett be, amely megfogalmazás egy logikai összefüggést fejez ki a felmondásban megjelölt munkavállalói magatartások eredményével.

[12] A felmondás indokának valóságát vizsgálva bizonyítási eljárást folytatott le. Az vidék1-i kirendeltség létszámhatékonysságával kapcsolatosan a felek előadását, a felperes munkaköri leírását és a munkaköréről az adatbázisban foglaltakat értelmezve azt állapította meg, hogy a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy munkakörébe tartozott a területi kirendeltségen a tervezett forgalom elérése, és ehhez a hatékony működés elősegítése.

[13] Az okirati bizonyítékok és a tanúk vallomása alapján megállapította, hogy Tanú 2016. június 6-án 9 óra 12 perckor megküldött e-mailjében a kislétszámú, kis területet kiszolgáló kirendeltségek közé sorolja az vidék1-i kirendeltséget és ahhoz 2016. IV. negyedévére 2,5 millió forint/fő/hó elvárt teljesítendő létszámhatékonyssági mutatót rögzített. Így ebből az e-mailből azt nem tudta megállapítani, hogy 2018. I. és II. negyedévére a felperessel az vidék1-i kirendeltséget érintően 4 millió forint/fő/hó elvárt, teljesítendő létszámhatékonyssági mutatót közölt volna az alperes. Rámutatott, hogy a felmondás 2,7 millió forint/fő/hó adatot említ 2018. május hónapra, amely a megjelölt 2,5 millió forintot meghaladja. Hangsúlyozta, hogy az említett e-mail nem elvárként, hanem célként jelölte meg a 4 millió forint/fő/hó adatot, amit a felmondás elvárként fogalmaz meg, ami nem ugyanaz a tartalom. Mindezek okán az alperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy 4 millió forint/fő/hó elvárt létszámhatékonyssági mutatót közölt volna írásban a felperessel 2018-ra, illetve annak első két negyedévére.

[14] Ugyancsak nem találta igazoltnak, hogy ezt a mutatót az alperes szóban közölte volna a felperessel, illetve az sem, hogy a felperesnek bármely esemény alapján ilyen következtetést kellett volna levonnia az vidék1-i kirendeltség létszámhatékonyasági mutatója vonatkozásában. Ezt nem támasztotta alá Tanú, tanú1 és tanú4 tanúvallomása sem. Arra figyelemmel, hogy a felperessel igazoltan közölt 2,5 millió forint/fő/hó létszámhatékonyasági mutatót a felmondás szövege szerint is meghaladta az vidék1-i kirendeltség, az indok valószínűleg nem tekinthető. Ezért a felmondásnak ehhez az indokhoz tartozó továbbá elemeit nem vizsgálta. Megjegyezte azonban, hogy a perbeli esetben a 2,7 millió forintos mutató alapján a veszteség és a kirendeltség bezárása nem merülhetett fel, mivel az meghaladta az alperes által megjelölt minimum mértéket.

[15] Rámutatott továbbá, hogy nem kellett vizsgálódnia a munkavállalók városi felrendelésével összefüggésben sem, azonban hangsúlyozta, hogy nem az aktív létszámállománnyal működött az vidék1-i kirendeltség 2017. december 1-je és 2018. február vége között, bár a felrendeléssel érintett munkavállalók pontos száma nem volt megállapítható.

[16] A vidék2i kirendeltség megnyitásához kötődő felperesi kötelezettségszegésre vonatkozó indok vizsgálata kapcsán a felperes munkaköri leírásából indult ki, amely tartalmazza a kiszállítói körök felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettséget. Nem vitatottan az alperesi tudásbázisban elérhető volt a kirendeltségi kiszállítói kör beállítására és felülvizsgálatára vonatkozó részletes felhasználói útmutató. Ezek a tartalmak tanú3 tanúvallomása alapján 2017. április 19. és 2020. szeptember 29. között nem módosultak. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a kiszállítói körök helyes beállításának ellenőrzése a felperes felelőssége volt.

[17] A tanúvallomások azt is mvidék1ősítették, hogy a kiszállítói kör módosítása történhetett egyrészt manuálisan a hozzáféréssel rendelkező személyek által, másrészt az informatika részéről felkérés esetén. A felperes rendelkezett hozzáféréssel a rendszerhez, és a korábban másik kirendeltség megnyitása esetén maga élt a módosítással. Nem volt vitatott, hogy a felperes 2018. április 26-án 16 óra 50 perckor e-mailt küldött az informatikai főosztálynak az április 30-án nyíló vidék2i új kirendeltséghez a mellékletben található városok, városrészek áthelyezése miatt. Szintén nem volt vitatott, hogy május 11-én a szokásos havi vezetői értekezleten derült ki csak biztosan az a felperes számára, hogy a kiszállítói körök beállítása körül probléma van, azt az informatika nem, vagy nem megfelelően hajtotta végre, a hibát a következő munkanapon, május 14-én javította a felperes.

[18] Mindezek alapján megállapította, hogy a felperesnek felelőssége volt ugyan a kiszállítói körök ellenőrzése, amely egy új egység nyitásakor hangsúlyozottabban merül fel, ennek nem tett eleget, mivel nem, vagy nem elégségesen ellenőrizte a kiszállítói körök átállítását. Mindez azonban önmagában nem eredményezi azt, hogy az alperes piaci megítélése veszélybe került, illetve, hogy anyagi kár keletkezett. Ezt sem tanú5, sem tanú4, sem Tanú tanúvallomása nem támasztotta alá.

[19] Hangsúlyozta, hogy az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja alapján a felperest terhelte az a kötelezettség, hogy a munkáját az elvárható szakértelemmel, gondossággal, előírások, utasítások és szokások szerint végezze. Mindehhez az Mt. 6. § (1) bekezdése szerint az adott helyzetben általában elvárhatóság, mint magatartási követelmény társul és ez jelenti a felelősségre vonhatóság valódi tartalmát. Ez objektív zsinórmérték és nem szubjektív tényezők és adottságok szerinti elbírálást jelent. Hangsúlyozta, hogy az alperes a felmondásban az vidék1-i kirendeltséghez kapcsolódó létszámhatékonysági mutatók és a vidék2i kirendeltséghez kötődő felperesi mulasztásokkal okozati összefüggésben, ezen tények összességéhez kötötte a bizalomvesztést. Mindezek közül azonban csak az nyert igazolást, hogy a vidék2i kirendeltség kiszállító köreinek átállítása nem történt meg teljes mértékben május 14-ét megelőzően, amely a bizalomvesztést önmagában megalapozni nem tudta.

[20] A jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei körében az összecszerúségről az Mt. 82. §-a alapján határozott. Figyelemmel arra, hogy a felek között vitatott volt a felperes távolléti díjának összege, vizsgálta, hogy a havi 750.000 forint alapbéren kívül a felperesnek havonta rendszeresen prémium, majd 2017. március 6-tól versenytilalmi megállapodás címén kifizetett 200.000 forint figyelembe vehető-e. Az Mt. 148. § (1) bekezdése és 150. § (1) bekezdése utalása alapján a 137. § értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy sem a prémium, sem a versenytilalmi megállapodás ellenértéke nem tekinthető teljesítménybérnek, így az a távolléti díjba nem számítható be. Ezért 750.000 forint/hó távolléti díj alapul vételével, utalva a 3/2014. (III. 31.) KMK véleményre és az EBH201.M.19. számú döntésre, megállapította, hogy az Mt. 82. § (2) bekezdésében limitált 12 havi távolléti díjra további levonás nélkül jogosult a felperes. E körben értékelte, hogy a felperes új munkaviszonyt 2019. február 12-ével létesített havi 300.000 forint díjazásért, továbbá az álláskeresői járadék figyelembevételével is az ítélethozatalig a különbözet meghaladja a limitösszeget, ezért a kárenyhítés körében további bizonyítást lefolytatnia nem kellett. Az Mt. 172. § (2) bekezdésére hivatkozással azt is rögzítette, hogy a kártérítés alapjául szolgáló jövedelem meghatározásánál figyelemmel volt az azt terhelő 18,5 %-os társadalombiztosítási járulékra, és azzal csökkentett összeg eredményezte a rendelkező rész szerinti marasztalást.

[21] A végkielégítés összegét az Mt. 77. § (5) bekezdés b) pontja alapján határozta meg azzal, hogy a jogviszony hossza és mértéke a felek között nem volt vitatott. A késedelmi kamatról a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a alapján határozott a kereseti kérelemnek megfelelően.

[22] A perköltségről való rendelkezése a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint alakult a felperesi költségjegyzék szerint felszámított összegben. A pertárgy értékét a Pp. 512. § (1) bekezdése alapján 12 havi távolléti díj összegében állapította meg, és az alperest a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 41. § (2) bekezdése szerint számított illeték megfizetésére.

Az alperes fellebbezése

[23] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak részbeni megváltoztatásával a marasztalás összegét 7.335.000 forintra kérte leszállítani. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, sérti az Mt. 64. § (1), (2) bekezdését, 66. § (1) bekezdését, 172. § (2) bekezdését és a bizonyítékok értékelése a Pp. 279. § (1) bekezdését.

[24] Fenntartva az elsőfokú eljárásban kifejtetteket, megítélése szerint tévesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság a felmondás jogszerűségének vizsgálatakor annak a körülménynek, hogy a cél el nem érésének jogkövetkezményét az alperes előre közölte a felperessel vagy sem. Az Mt. semmilyen előírást nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a munkáltatónak bármikor tájékoztatni kellene a munkavállalót, hogy konkrétan milyen magatartások, mulasztások vezethetnek a jogviszony megszüntetéséhez. Ezért ezt az indokolás valósága és okszerűsége vizsgálatánál sem lett volna szabad figyelembe venni. A létszámhatékonysági mutatókkal összefüggésben elhangzott nyilatkozatokból is téves következtetést vont le és téves tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság. Egy adott kirendeltség fenntarthatóságát a létszámhatékonysági mutatóval lehet vizsgálni, azonban minden profitorientált cégnél, így az alperesnél is az a kiemelt cél és elvárás, hogy az egyes kirendeltségek kellő mértékű nyereséget termeljenek, nem pedig az, hogy éppen annyi bevételhez juttassák a céget, amennyiben a munkavállalók bérét finanszírozni lehet. Tanú és tanú5 tanú egyhangúlag alátámasztotta, hogy a 2,5 millió forintos minimumszint csupán azt jelentette, hogy az alatt a kirendeltség veszteséget termelt, ami adott esetben a kirendeltség bezárásához vezethet. Ennek a számnak a csekély mértékű meghaladása nem az optimális működést és nem azt tükrözi, hogy az értékesítési vezető a munkáját jól végzi. Tanú perbeli levele már 2016-ban is megfelelő célként a 4 millió forint/fő/hó mutatót határozta meg, és a 2,5 millió forintos minimumelvárást azért emelte ki, mert az alatt ellehetetlenül egy kirendeltség hosszú távú működése.

[25] Mindezekre figyelemmel a 2,7 millió forint/fő/hó mutatót nem lehetett megfelelőnek értékelni, még ha a minimumszintet meghaladta, csak azt eredményezte, hogy a kirendeltség éppen nem termelt veszteséget. Azzal pedig, hogy a létszámhatékonysági mutatóknak milyen jelentősége van az alperesnél, a felperes is tisztában volt, hiszen ennek érdekében kérte 2017-ben 3 fővel bővíteni az vidék1-i kirendeltséget. Az, hogy 2018. májusban az vidék1-i kirendeltség 2,7 milliós mutatóval működött és azt az említett létszámmal érte el, súlyosbította a felperes mulasztását. Értékelni kellett volna továbbá, hogy csak 2018 februárjáig terhelte a kirendeltségeket a munkavállalók rendelkezésre bocsájtása a városi központba.

[26] Az eredménytelen létszámnövekedésnek természetesen és automatikus velejárója volt a szükségtelen többletköltségek generálása, mindez szintén bevételkiesést eredményezett, amit az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe. Összességében hangsúlyozta,

hogy a felmondás konkrét oka nem a 4 millió forint/fő/hó mutatószám nem teljesülése volt, ez csupán egy olyan részok, amely alátámasztotta a felmondás tényleges indokát, a nem szakszerű vezetői munkavégzést, amivel a felperes ugyan a minimális szintet teljesítette, de az elvárt céltól jelentősen elmaradt.

[27] Hangsúlyozta, hogy a vidék2i kirendeltség megnyitása körében az elsőfokú bíróság a felperes felelősségét a mulasztással összefüggésben – kiszállítási körök átállítása és ellenőrzése – megállapította. A felmondásban említett kárt és a piaci megítélés veszélyeztetését Tanú, tanú5 és tanú4 tanúvallomása az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben alátámasztotta. Annak nincs jelentősége, hogy a kárt nem tudta számszerűsíteni a perben, mivel a felmondás ilyen megállapítást nem is tartalmaz és az összeg nagysága a károkozás tényén sem változtat. A mindennapi élettapasztalat alapján megállapítható, hogy amennyiben a vevő a megrendelését nem kapja meg, az a cégről kialakított képét, véleményét negatívan befolyásolja, ezáltal a piaci megítélés veszélyeztetése mindenképpen megvalósul. Az alkatrészek kiszállításának elmaradásával a vevői megrendelések ellenértékétől pedig mindenképpen elesett munkáltatóként.

[28] A bizalomvesztésre alapított felmondási ok jogszerűségének megállapítását is megalapozatlanul mellőzte az elsőfokú bíróság. A felmondás fő okát összességében az képezte, hogy a felperes munkáját nem az általában elvárható szakértelemmel és gondossággal látta el, a hatékonysági mutatót a létszámnövekedés ellenére sem tudta kellő mértékben növelni és a vidék2i kirendeltség megnyitásakor is jelentős hibát vétett. A bírói gyakorlat szerint egyetlen bizonyított felmondási indok megalapozhatja a megszüntető nyilatkozat jogszerűségét, tekintettel a felperesi munkakör bizalmi jellegére, a kötelezettségszegés súlyosságát valójában nem az azzal okozott következmények határozták meg. E körben a bizonyítékokat nem együttesen, egymással egybevetve értékelte az elsőfokú bíróság.

[29] Az összecszerűség körében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a kártérítés megállapításakor elmulasztotta az Mt. 172. § (2) bekezdése szerinti járulékokkal, azaz a bruttó összeg 18,5 %-ával csökkenteni a felperes követelését, figyelemmel a 3/2014. (III. 31.) KMK véleményre is. Így az elmaradt jövedelem legfeljebb 7.335.000 forint lehetett volna helyesen.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[30] A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a megalapozott és jogszerű ítélet alapján.

[31] A perben tett valamennyi tény- és jogállításait változatlanul fenntartva előadta, hogy az vidék1-i kirendeltség vonatkozásában a felmondásban rögzített indokok valótlanságát

az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg. Az alperes nem bizonyította és konkrét tényállítást sem tett arra vonatkozóan, hogy az állítólagos 4 millió forint/fő/hó létszámhatékonysági mutatót, mint elvárás közölte volna. Az vidék1-i kirendeltségre előírányzott 18 fős optimális állományi létszámot a központba történő kötelező kirendelések miatt nem érthette el, ezt tanúk igazolták. Ez alapján pedig a 2,7 millió forint/fő/hónál is lényegesen magasabb volt a létszámhatékonysági mutató. Az alperes nem tudta bizonyítani és konkrét tényállítást sem tett arra vonatkozóan, hogy a kirendeltség működésében veszélyhelyzet keletkezett volna, Tanú országos területi értékesítési vezető kifejezetten cáfolta ezt tanúvallomásában. A felmondás előtt, 2018. május 2-án elektronikus levélben kifejezett dicséretet kapott a létszámhatékonysági mutató számítási alapját képező forgalmi adatok miatt, ezt mvidék1-ösítette Tanú tanú.

[32] A vidék2-i kirendeltség körében előadott felmondási indokok kapcsán a kár bekövetkezte és a piaci megítélés veszélyeztetésének ténye bizonyítatlan maradt, ahogy azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság. Az alperes mindösszesen a mindennapi élettapasztalatra hivatkozott a negatív piaci megítélések kapcsán, erre ítéleti megállapítás nem alapozható. A kötelezettségének eleget, amikor egyértelmű kérést fogalmazott meg 2018. április 26-án elektronikus levélben az informatikának a beállításra, a tanúvallomások ezt igazolták. A május 11-i értekezleten egyeztettek az informatikai beállítás hibájáról, és a következő munkanapon már a beállítások megfelelően működtek. A vagyoni kár körében a munkáltató állításai bizonyítatlanok maradtak, egyetlen konkrét panaszt, nem teljesült megrendelést sem jelölt meg az alperes. A perben éppen az nyert bizonyítást, hogy a kár bekövetkeztének tényét egyáltalán nem is vizsgálta az alperes a felmondás időpontjában.

[33] Mindezek okán mindkét felmondási ok megdőlt, és az elsőfokú bíróságnak azt kellett értékelnie, hogy a munkáltató a felmondásban maga deklarálta, hogy ezen okok együttesen vezettek a bizalomvesztéshez. Tanú tanúvallomása azt is alátámasztotta, hogy külön-külön a felmondási okok nem lettek volna kellő súlyúak a felmondáshoz.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[34] A fellebbezés nem alapos.

[35] A másodfokú bíróság kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. § (1) bekezdése alapján. A felek nem kifogásolták az elsőfokú bíróság döntését abban a körben, hogy az összecszerűség számításának alapjául a felperes havi 750.000 forint távolléti díját vette figyelembe és határozta meg a marasztalási összeget.

[36] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállás alapján a bizonyítékoknak a Pp. 279. §-ában foglaltaknak megfelelő értékelésével érdemben helyes döntést hozott a felmondás jogellenessége és jogkövetkezményei körében.

[37] Az alperes fellebbezése kapcsán az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.

[38] A másodfokú bíróság teljeskörűen egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felperessel az alperes a 2016. június 6-ai e-mailben a 2016. IV. negyedévre vonatkozó elvárásait rögzítette. Ebben 2,5 millió forint/fő/hó megjelöléssel határozta meg a létszámhatékonysági minimumot, kifejezetten azzal, hogy ez az adat a kislétszámú, kis területet kiszolgáló kirendeltségekre vonatkozik. Külön nevesítette azokat a kirendeltségeket, amelyek az elvárt minimum alatt teljesítenek azzal, hogy 2016. IV. negyedében el kell érniük az említett 2,5 millió forint/fő/hó értéket. Ebben a felsorolásban szerepel az alperes vidék1-i kirendeltsége. Továbbá nem vitatottan és a felmondásban is nevesítetten, 2018. májusában az vidék1-i kirendeltség 2,7 millió forint/fő/hó létszámhatékonysági mértéket ért el.

[39] Mindezekből az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy az vidék1-i kirendeltség vonatkozásában a 2016. június 6-i e-mailben megjelölt 4 millió forint/fő/hó meghatározás nem volt irányadó. A perben az alperes azt sem tudta igazolni, hogy ezt követően a felmondásig eltérő mutatókat közölt volna az elvárt eredménnyel, teljesítménnyel kapcsolatosan és az vidék1-i kirendeltség vonatkozásában is a 2,5 millió forint/fő/hó mutató helyett a 4 millió forint/fő/hó meghatározást tartotta irányadónak. Arra helyesen hivatkozott az alperes, hogy a munkáltatónak, mint gazdasági társaságnak jogszerű lehetősége van a hatékony működéshez olyan mutatókat, célszámokat, kitűzéseket, eredményterveket meghatározni, amit az adott szervezeti egységnek, illetve a cég egészének el kell érnie az optimális működés esetén. Mindebből értelemszerűen az is következik, hogy a gazdasági társaságnak nyilvánvalóan nem lehet célja a veszteséges működés, és ennek elkerülése érdekében a szükséges intézkedéseket meghozhatja.

[40] Abban a körben is helytállóan érvelt az alperes, hogy a munkáltatónak nem kell az Mt. rendelkezései értelmében előre közölnie a munkavállalóval az esetleges kötelezettségsgő magatartások, mulasztások kilátásba helyezett, illetve a későbbiekben alkalmazandó jogkövetkezményeit. Ugyanakkor a munkáltató csak akkor jogosult számon kérni beosztottjaitól az elvárt eredményt, a kitűzött cél teljesülését – függetlenül annak elnevezésétől –, amennyiben azt vele előzetesen közölte. A perbeli esetben a fent említettek szerint az nem nyert bizonyítást, hogy a felperessel az alperesi munkáltató közölte volna a hatékony, optimális működéshez indokoltan és elvártan tartott 4 millió forint/fő/hó mennyiségi mutatót az vidék1-i kirendeltség vonatkozásában. Ennek hiányában a 4 millió forint/fő/hótól több mint 30 %-kal elmaradó létszámhatékonysági mutató számonkérése nem tekinthető jogszerűnek az alperes részéről, és a jogviszony felmondásának valós és okszerű alapjául nem szolgálhat. Mindezek miatt valóban nem hivatkozhatott okszerűen az alperes a létszámfeltöltés eredménytelenségére az anyagi és a gazdasági kárt okozó felperesi károkozó

magatartásra sem. Ebből kifolyólag a nem szakszerű vezetői munkavégzés sem állítható megalapozottan.

[41] Tanú tanúvallomásában is (23. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 5. bekezdés) azt említette, hogy a minimum elvárás a 2,5 millió forint/fő/hó volt a kirendeltségekkel szemben, a veszteség elkerülése miatt. Amennyiben az vidék1-i kirendeltség eredményével, számadataival, mutatóival az alperes nem volt elégedett, értelemszerűen azt a 2016. IV. negyedévét követően lehetősége lett volna jelezni a felperesnek, ahogy azt is, hogy 2017. január 1-jétől már nem a 2016. IV. negyedévére meghatározott kislétszámú, kis területet kiszolgáló kirendeltségek közé tartozónak tekinti az vidék1-i kirendeltséget. Másfél évig azonban az alperes szerint az optimális működéstől elmaradó szintet az alperes a perben igazoltan nem jelezte a felperesnek. Ezért azt utóbb sem róhatja a felperes terhére, hogy területi értékesítési vezetőként nem tette meg azt az intézkedést, ami Tanú tanúvallomása szerint indokolt lett volna, azaz további forgalomnövekedést produkál, vagy az elbocsátások mellett határoz. Különös súllyal kell értékelni mindezt arra figyelemmel, hogy az alperesnél általa sem vitatottan havonkénti rendszerességgel a termelési, értékesítési vezetői kört érintő értekezletek voltak.

[42] A vidék2i új kirendeltség megnyitásával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes abban mulasztott, hogy a beszállítói körök átállítását nem ellenőrizte, mindez önmagában azonban nem vezethet a munkaviszony okszerű megszüntetéséhez. A felperes a 2018. április 26-án „városok és vevői áthelyezés” megjelöléssel az alperes szoftverfejlesztő részlegétől kérte a mellékletben található városok, városrészek áthelyezését a vidék2i nyitó kirendeltséghez a városok/települések listájában. Egyúttal ezekhez a jelzett városokhoz és városrészekhez tartozó partnereknél a kiszolgáló kirendeltségnek kérte beállítani vidék2t, megjelölve a kirendeltség nyitásának időpontját (2018. április 30.). tanú3 tanúvallomása alapján az megállapítható volt, hogy a felperes levelében az utasítás egyértelműen arra vonatkozott, hogy a raktárt, mint a kiszállítási kezdőpontot is állítsa át az informatika vidék3ról vidék2ra. Az alperes sem vitatta, hogy a felperes által összeállított táblázatban a jelzett területekhez megtörtént a vevők átállítása, csak voltak olyan vevők, akik ebből a táblázatból kimaradtak. Mindebből következik, hogy a felperes részben eleget tett a kiszállítói vevőkör átállításával kapcsolatos kötelezettségének, függetlenül attól, hogy a módosítást kifejezetten saját maga, vagy kérésére az informatikai részleg teljesítette. Ezért a felperes mulasztása részben megállapítható arra nézve, hogy a vidék2i kirendeltség megnyitásaig, majd 2018. május 11-ig azt nem ellenőrizte le – munkaköri kötelezettsége ellenére –, hogy a beszállítói körök teljes körű átállítása, a vidék2i kirendeltség megnyitásához kapcsolódó aktualizálása megtörtént-e. Arra azonban helytállóan hivatkozott a felperes, hogy a munkáltatói jelzést követően az első munkanapon ennek hiánytalan pótlása megtörtént.

[43] Az alperes nem bizonyította ezen felperesi mulasztással összefüggésben a munkáltatót ért tényleges kár bekövetkeztét, a szolgáltatás gyengébb, illetve rosszabb minőségét a mulasztással érintett 11 nap időtartamában. Az alperes e körben okirati bizonyítékot nem csatolt, kizárólag életszerűsége, köztudomású tényre hivatkozott, amely hivatkozás azonban nem feleltethető meg a Pp. 266. § (2) bekezdése szerinti olyan ténynek, amelyet bizonyítás nélkül a bíróság megállapíthatónak és valósnak fogadhat el. Ilyen

tájékoztatást – helyesen – az elsőfokú bíróság sem adott a kár bekövetkeztéről a vidék2i kirendeltség megnyitásával kapcsolatosan. Az alperesi megfogalmazás szerinti „gazdasági”, illetve „anyagi” kár bekövetkeztének tényállítása önmagában többlettényállás előadása és azok bizonyítása nélkül nem igazolhatja a munkáltató olyan vagyoni hátrányát, amely miatt a cég piaci megítélésének veszélyeztetése megvalósult. E körben a konkrét vevői megrendelések elmaradásának, illetve a vevői panaszok, kifogások beérkezésének, jelzésének igazolását nem mellőzhette volna az alperes.

[44] Önmagában bizonyos kirívóan súlyos munkavállalói kötelezettségszegések esetében a bírói gyakorlat értelmében a kár bekövetkeztének összecszerű ismerete nélkül is megalapozhatja a munkavállalói magatartás a jogviszony megszüntetésére vonatkozó munkáltatói intézkedést, azonban a perbeli esetben az említett súlyú kötelezettségszegés nem volt megállapítható. Ilyen esetben ugyanis a magatartás súlya az, ami értékelendő.

[45] Arra is helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság és a felperes is a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a perbeli esetben a bizalomvesztésnek a felmondásban megjelölt cselekmények összessége szolgált alapjául. A bírói gyakorlat értelmében önmagában a felmondásban megjelölt indokok közül akár egy is, annak valóságtartalma esetén okszerű indokául szolgálhat a jogviszony megszüntetésének, azonban ezt mindig az eset összes körülménye alapján döntheti el az adott ügyben eljáró bíróság. A perbeli esetben a létszámhatékonysági mutatókkal, illetve a vidék2i kirendeltség megnyitásával kapcsolatos felperesi mulasztásokra, kötelezettségszegésekre való hivatkozás körében kizárólag a kiszállítói körök átállításával kapcsolatos részbeni késedelem felel meg a felperesnek megalapozottan felrótt mulasztásnak és ez is csak bizonyos ügyfélkörre terjed ki, így mindez nem alapozhatja meg jogszerűen az alperes bizalomvesztésre alapított felmondását. Az ellenőrzés hiányossága nem jelentette azt, hogy a teljes ügyfélkörre vonatkozóan fennállt a felperes terhére rótt mulasztás, és ezáltal a teljes vidék2i - újonnan kialakított - kirendeltség nem működött, ilyet maga az alperes sem állított. Ezért az alperes okszerűen nem igazolta azt, hogy a továbbiakban megalapozottan nem tartott igényt a felperes munkavégzésére, mert irányába a munkáltató bizalma megrendült.

[46] Az alperes megalapozatlanul utalt a marasztalási összeg helytelen számítására is a fellebbezésében. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában levezette, hogy a felperes javára a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei miatt megítélt kártérítési összeget az Mt. 172. § (2) bekezdése szerinti bruttó összeg 18,5 %-ával csökkentett összege képezi, azt a 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény iránymutatása szerint levonásba helyezte. A 12 havi bruttó távolléti díj összegét még így, a levonással együtt is elérte az elsőfokú ítéleti megállapítás szerint a felperest ért kár összege, arra pedig az Mt. 82. § (2) bekezdése alapján a limitösszeg felső határa szerinti mértékben megalapozottan tarthat igényt a felperes.

[47] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az érdemben helyes elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[48] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes Pp. 81. § (1) bekezdése szerint felszámított másodfokú perköltségének viselésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése szerint vette figyelembe a másodfokú bíróság.

[49] Az ítéltábla a fellebbezéssel vitatott követelés (9.750.000 forint) alapulvételével az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékben a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a másodfokú eljárás illetékének viselésére.

[50] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

város, 2022. május 3.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró